

Δανιήλ 6,1-28

Ὁ Δανιήλ

Σίγουρα, παιδιά, θά ἔχετε παρατηρήσει τούς περισσότερους ἀνθρώπους σήμερα νά εἶναι μ' ἓνα κινητό τηλέφωνο στό χέρι. Στό σπίτι, στόν δρόμο, στή δουλειά, παντοῦ καί πάντα τό ἔχουν μαζί τους γιά νά ἐπικοινωνοῦν ὅποτε θέλουν.

Ξέρετε ὅτι καί ὁ Θεός ἔχει τηλέφωνο; Ναί, μήν ἀπορεῖτε! Ἔχει καί ὁ Θεός κινητό καί μάλιστα δέν εἶναι ποτέ ἀπενεργοποιημένο. Τό ἔχει πάντα ἀνοιχτό καί μᾶς περιμένει νά Τόν καλέσουμε γιά νά Τοῦ μιλήσουμε. Θέλετε νά μάθετε ποιό εἶναι τό **τηλέφωνο τοῦ Θεοῦ**; Θά τό καταλάβετε ἀπό τή σημερινή μας ἱστορία.

Ἀγιογραφική διήγηση

Ἐξακόσια χρόνια πρὶν ἔρθει ὁ Χριστός στή γῆ, ὅπως ἔχουμε πεῖ, οἱ Βαβυλώνιοι, κυρίεψαν τήν Ἱερουσαλήμ, τήν πρωτεύουσα τῶν Ἰουδαίων (*δείχνουμε στόν χάρτη, βλ. Γεν. ἐποπικό ὑλικό*). Τήν κατέστρεψαν μαζί μέ τόν ὄμορφο ναό της καί ὀδήγησαν ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ αἰχμάλωτο στή μεγάλη τους πόλη, τή Βαβυλώνα.

Ὁ Δανιήλ ἦταν ἓνα ἀπό τά αἰχμάλωτα παιδιά τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐπειδὴ εἶχε πολλά χαρίσματα, τὸν διάλεξε ὁ βασιλιάς γιὰ νὰ μεγαλώσει σὸ παλάτι. Κι ὅταν ἄλλοι βασιλιάδες ἀνέβηκαν σὸν θρόνο, τὸν κράτησαν κι αὐτοὶ κοντὰ τους. Ἡ δόξα ὅμως δὲν ξεγέλασε τὸν Δανιήλ, **ἔμενε πιστὸς σὸν Θεό. Μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς του δὲν ξέχασε τὴν ἀληθινὴ πίστη του.** Προσευχόταν σὸν Θεό, νῆστευε καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ κάνει τὸ καλὸ γύρω του. Ἦταν ἄνθρωπος τίμιος καὶ δίκαιος, καὶ τὸν ἐμπιστεύονταν οἱ ἄρχοντες σὲ σπουδαῖες θέσεις.

Ὅμως, παιδιὰ, τὸν καλὸ ἄνθρωπο ἄλλοι τὸν θαυμάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ μοιάσουν καὶ ἄλλοι τὸν ζηλεύουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ κάνουν κακὸ. Ἔτσι καὶ τὸν Δανιήλ. Ὑπῆρχαν κάποιοι ἄρχοντες πού τὸν ζήλευαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν ἕνα τρόπο γιὰ νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Τὸν παρακολουθοῦσαν προσεκτικὰ προσπαθώντας νὰ βροῦν κάτι ὥστε νὰ τὸν κατηγορήσουν σὸν βασιλιά. Ὅμως δὲν ἔβρισκαν τίποτα. Ἀφοῦ σκέφτηκαν πολὺ, κατέστρωσαν ἕνα πονηρὸ σχέδιο. Ἀποφάσισαν νὰ κάνουν ἕνα νόμο καὶ ἔπεισαν τὸν βασιλιά Δαρεῖο (βλ. Δανιήλ 5,30-31) νὰ τὸν ὑπογράψει. Ὁ νόμος ἔλεγε πὼς γιὰ τριάντα μέρες οἱ ὑπῆκοοι τοῦ βασιλείου θὰ προσεύχονται μόνο σὸν βασιλιά. Ὅποιος προσευχόταν σὲ ὅποιονδήποτε ἄλλον θεό, θὰ συλλαμβανόταν καὶ θὰ ριχνόταν σ' ἕνα βαθὺ λάκκο μέ πεινασμένα λιοντάρια.

Κήρυκες ἔτρεξαν παντοῦ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν λαό γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ βασιλιά. Τὴν ἀπόφαση φυσικὰ τὴν ἄκουσε καὶ ὁ Δανιήλ. Τί λέτε πὼς ἔκανε; Δὲν σκέφτηκε οὔτε στιγμή νὰ τὴν ἐφαρμόσει. Κι οὔτε φοβήθηκε καθόλου. **Εἶπε: «Μπορεῖ νὰ ἴναι βασιλικὴ διαταγή, ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μὴν προσεύχομαι σὸν Θεό μου, πού εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός».** Ἔτσι ἐξακολούθησε ὅπως καὶ πρῶτα νὰ προσεύχεται καθημερινὰ σὸν Θεό. Τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα σὸ σπίτι του ἄνοιγε τὰ παράθυρα πού ἔβλεπαν πρὸς τὴν πατρίδα του, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὑπῆρχε παλαιότερα ὁ μοναδικὸς ναός, γονάτιζε ὁ Δανιήλ καὶ προσευχόταν. Εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό

καί Τόν παρακαλοῦσε νά προστατεύει ὅλο τόν κόσμο. Ἄνοιγε τήν καρδιά του καί Τοῦ μιλοῦσε γιά κάθε χαρά καί ἀγωνία του. **Οἱ ὥρες τῆς προσευχῆς ἦταν οἱ πιό ἀγαπημένες του μέσα στή μέρα.**

Οἱ ἐχθροί ὅμως τοῦ Δανιήλ παραφύλαξαν καί τόν εἶδαν ἀπό τ' ἀνοιχτά παράθυρα πού προσευχόταν. Νά, λοιπόν, ἡ εὐκαιρία! Τρέχουν στόν βασιλιά καί τοῦ τό λένε: «Βασιλιά, ὁ Δανιήλ δεν ὑπάκουσε στήν ἐντολή σου. Πρέπει νά τιμωρηθεῖ!».

Ὁ βασιλιάς λυπήθηκε πολύ, γιατί ἀγαποῦσε τόν Δανιήλ καί δέν ἤθελε νά τοῦ κάνει κακό. Οἱ πονηροί ὅμως ἄνθρωποι ἐπέμεναν πώς ὁ νόμος εἶναι νόμος καί δέν μπορεῖ ν' ἀλλάξει. Ἔτσι, μέ βαρειά καρδιά ὁ βασιλιάς Δαρεῖος ἔδωσε διαταγή νά ρίξουν τόν Δανιήλ στόν λάκκο μέ τά λιοντάρια. Πρίν τόν κατεβάσουν ὅμως στόν λάκκο, τοῦ εἶπε: **«Ὁ Θεός σου, τόν ὁποῖο λατρεύεις καί στόν ὁποῖο προσεύχεσαι, Αὐτός ἄς σέ γλυτώσει!».**

Ἐρίζαν, λοιπόν, τόν Δανιήλ στόν τρομερό λάκκο μέ τά λιοντάρια καί ἔκλεισαν τό στόμιό του μέ μία τεράστια πέτρα. Ὁ βασιλιάς ἐπέστρεψε στό παλάτι του. Στενοχωρημένος ὅπως ἦταν, δέν θέλησε οὔτε νά φάει οὔτε νά διασκεδάσει. Πέρασε ἄπνος τή νύχτα του.

Κι ὁ Δανιήλ; Ἄς δοῦμε τί γίνεται στόν λάκκο! Ὑπάρχουν πλέον μόνο τά κόκκαλά του ἀπό τά λιοντάρια πού τόν κατασπάραξαν; Ὁχι! Ὁ Δανιήλ ἤρεμος καί γαλήνιος **προσεύχεται**, ψέλνει ὕμνους στόν Θεό. Τά λιοντάρια εἶναι καθισμένα σάν ἡσυχά ἀρνάκια κοντά του, κι ἄς εἶναι πεινασμένα! Πῶς συνέβη αὐτό τό θαυμαστό γεγονός; Ὁ Θεός εἶδε τήν πίστη τοῦ Δανιήλ καί ἄκουσε τήν προσευχή του. **Ἔσπειλε ἕναν ἄγγελο γιά νά τόν προφυλάξει ἀπό τά λιοντάρια**, ὅπως ἔσωσε παλαιότερα τούς Τρεῖς Παῖδες ἀπό τή φωτιά στό καμίνι.

Ζημέρωσε. Ὁ Δαρεῖος τρέχει στόν λάκκο τῶν λιονταριῶν (βλ. «*Ἡ Βίβλος*, σ. 326-327»). Φτάνοντας φωνάζει δυνατά:

- Δανιήλ, δοῦλε τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Θεός σου, πού νύχτα καί μέρα τόν λατρεύεις, μπόρεσε νά σέ σώσει;
- Βασιλιά, νά ζεῖς αἰώνια, ἀκούστηκε ἀπό τό βάθος τοῦ λάκκου

ή φωνή του Δανιήλ. Ὁ Θεός μου ἔστειλε τόν ἄγγελό του καί ἔκλεισε τά στόματα τῶν λιονταριῶν καί δέν μ' ἔβλαψαν, γιατί τίποτα κακό δέν ἔχω κάνει οὔτε ἀπέναντι στόν Θεό οὔτε ἀπέναντί σου.

Χαρούμενος τότε ὁ βασιλιάς διέταξε νά βγάλουν τόν Δανιήλ ἀπό τόν λάκκο. Ὅταν τόν ἀνέβασαν, ὅλοι εἶδαν ὅτι δέν εἶχε οὔτε τήν παραμικρή γρατζουνιά πάνω του. Ἡ προσευχή του καί ἡ ἐμπιστοσύνη του στόν Θεό εἶχαν κάνει τό θαῦμα.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτά ὁ Δαρεῖος ἔβγαλε τήν ἀκόλουθη διαταγή πρός ὅλους τούς ὑπηκόους του: «Εἰρήνη ἅς ἔχετε πάντα! Διατάζω ἐγώ ὁ βασιλιάς: Σ' ὅλο τό βασιλείο μου νά πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι στόν Θεό τοῦ Δανιήλ! Αὐτός εἶναι Θεός ἀληθινός, εἶναι ἐλευθερωτής καί σωτήρας. Αὐτός ἔσωσε τόν Δανιήλ ἀπό τά λιοντάρια».

Ἔτσι σώθηκε ὁ Δανιήλ. Τί κι ἂν οἱ ἐχθροί του σχεδίαζαν τό κακό του; **Ὁ Δανιήλ μέ τήν προσευχή βγῆκε νικητής!** Ἐγινε μάλιστα καί ἕνας ἀπό τούς μεγάλους προφήτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Θεός τόν φώτισε καί προφήτησε πότε ἀκριβῶς θά γεννιόταν ὁ Χριστός! Τί θαυμαστό!

Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς

Τί ἔκανε, παιδιά, ὁ Δανιήλ καθημερινά;... Προσευχόταν στόν Θεό, μιλοῦσε μαζί Του, **ἐπικοινωνοῦσε μαζί Του**, ὅπως ἐπικοινωνοῦμε ἐμεῖς μέ τούς δικούς μας μέ τό κινητό. Μήπως καταλάβατε ἀπό τήν ἱστορία του ποιό εἶναι τό... **τηλέφωνο** τοῦ Θεοῦ; **Ἡ προσευχή**. Πολύ σωστά.

Α. Γιά τά μικρότερα παιδιά:

Μέ τήν προσευχή μιλοῦμε στόν Θεό πατέρα μας **ὅποια ὥρα** καί στιγμή θελήσουμε.

Ἡ προσευχή εἶναι δύναμη γιατί μιλοῦμε στόν παντοδύναμο

Θεό, τόν πατέρα μας, καί κοντά Του γινόμαστε κι ἐμεῖς δυνατοί.

Ἄς χρησιμοποιήσουμε, λοιπόν, αὐτή τή μεγάλη δύναμη! Ἄς μὴν περνᾶ μέρα χωρίς νά μιλήσουμε στόν Θεό πού μᾶς ἀγαπᾶ! Κάθε πρωί καί κάθε βράδυ νά κάνουμε τήν προσευχή μας μέ προσοχή, κάνοντας σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ (*δείχνουμε στά παιδιά πῶς νά κάνουν σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ*).

B. Γιά τά μεγαλύτερα παιδιά:

☞ **Ἡ προσευχή εἶναι συνομιλία.** Μέ τήν προσευχή μιλοῦμε στόν Θεό πατέρα μας. Ἄπ' ὅλα τά δημιουργήματά του μόνο στόν ἄνθρωπο ἔδωσε αὐτό τό σπουδαῖο δῶρο, νά μπορεῖ νά Τοῦ μιλά.

Μποροῦμε νά μιλοῦμε στόν Θεό πρωί, βράδυ, πρὶν καί μετὰ τό φαγητό, πρὶν ἀρχίσουμε τά μαθήματα στό σχολεῖο, ἀλλά καί **ὅποια ὥρα καί στιγμή θελήσουμε.**

Ξεκινᾶμε πάντα τήν προσευχή μας **κάνοντας σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ.** Στή συνέχεια **εὐχαριστοῦμε** τόν Θεό γιά ὅλα τά καλά πού μᾶς δίνει, γιά τήν ἴδια τή ζωή μας, γιά τήν οἰκογένειά μας, γιά τήν υἰεία, γιά ὅλα τ' ἀγαθά. Ἐπειτα Τοῦ λέμε κάθε μας ἐπιθυμία καί Τοῦ **ζητοῦμε** ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη.

Καί μπορεῖ νά μᾶς δώσει ὅ,τι Τοῦ ζητήσουμε; Καί βέβαια μπορεῖ, ἀφοῦ εἶναι Θεός παντοδύναμος. Ἀρκεῖ αὐτά πού ζητοῦμε νά εἶναι γιά τό καλό μας.

☞ **Ἡ προσευχή εἶναι δύναμη.** Ἐνώνει τόν ἀδύναμο ἄνθρωπο μέ τόν παντοδύναμο Θεό. Εἶδατε ὁ Δανιήλ; Μέ τή δύναμη τῆς προσευχῆς καί τῆς πίστεως ἔκλεισε τά στόματα τῶν ἀγριῶν λιονταριῶν. Ὁ Θεός τόν ἄκουσε κι ἔστειλε τόν ἀγγελό Του γιά νά τόν σώσει.

Ἄς ἀξιοποιήσουμε, λοιπόν, αὐτή τή δύναμη! **Ἄς μὴν περνᾶ μέρα χωρίς νά μιλήσουμε στόν Θεό πρωί καί βράδυ!** Νά Τοῦ μιλοῦμε μέ ἀγάπη, ὅπως τό παιδί πρὸς τόν πατέρα του. Καί ἡ προσευχή θά μᾶς στηρίζει καί θά μᾶς ἐνισχύει σέ ὅλη τή ζωή μας.

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Μιλῶ μέ τόν Θεό» ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β΄», σ. 283, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 19).

**Μιλῶ στόν Θεό μέ τήν προσευχή
κι ἔχω δύναμη μεγάλη στή ζωή.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα: Ὁ Δανιήλ σά λιοντάρια.
2. Προβολή: «Ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς».
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
4. Ζωγραφιές.
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου: «Μιλῶ μέ τόν Θεό».
6. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Σπασμένο τηλέφωνο».